

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δεκάτη καὶ τετάρτη
τοῦ παλιμδούλου Μάρτη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα καὶ δεκαοκτώ
κι' ἓνα χάλι καθ' ὅλα φρικτό.

Κλαίει λυπημένη ρίμα 'δοῦ Φιλήμονος τὸ μνῆμα.

Εἶχε πάψει τῆς Ἀθήνας τὸ γλυκόλαλο παιδί
λιγυρὰ νὰ κελαιδῇ,
καὶ μιὰ Δόξα τῶν Ἀγώνων, ποῦ δὲν φάνηκε γιὰ χρόνους,
ἔκοβε κοτίνου κλώνους
γιὰ τὸν πρῶτο της ἐργάτη, γιὰ τοῦ λόγου τὸν μαγνήτη,
καὶ τῆς πένας τὸν τεχνίτη.

Ἄγιος διάβηκε καιρὸς
κι' ἦλθε χρόνος θλιβερός,
καὶ τὴν Δόξα μαυροφόρα τὴν ἐκύτταξε νὰ σκύβῃ
'στὴν ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου μάρμαρο σὰν τὴν Νιόβη,
καὶ τὸ πρόσωπο τὴν εἶδε μὲ τὰ χέρια νὰ τὸ κρύβῃ,
καὶ κυπαρισσιῶν κλωνάρια γιὰ τὸ Στάδιο νὰ κόβῃ.

Κι' ἐκλινε κι' αὐτὸς μαζί της καλλιστέφανη κορφή
κι' ἄλλαξε θανάτου χρῶμα τὴν πανόρητα τὴν μορφή,
κι' ἔκλαψε μὲ μαῦρο κλάμμα τιμημένων χρόνων Μοῦσα
μιὰ τιμὴ βασανισμένη, μιὰ ζωὴ πολυπαθοῦσα,
ποῦ τὴν ὕστερη τὴν ὥρα γιὰ παράσημο σταυροῦ
τῆς ἐβάλαν σταυρωμένα τὰ δῶα χέρια τοῦ νεκροῦ.

**Ένα κέντρον μυστικόν
καὶ φαντασμαγορικόν.**

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, τὸ ζεύγος τῶν νωθρῶν,
ἀσθμαίνοντες εἰς θάλαμον ἐμβαίνουν ἐρυθρόν.)

Φ.— Σιώπα.... μὴν κτυπᾷς....
θέλεις νὰ παίξεις μέρος
καὶ φυλακὴ νὰ πᾶς;....
πρέπει νὰ γίνης γέρος
σχεδὸν ἑκατοντοῦτης,
σακάτης καὶ φαφούτης.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ δράσης
καὶ Βρούτος νὰ περάσης,
κάρα κολοκυθένια;...
μονάχος τώρα τρέξε
κι' ἀπὸ κανάβι πλέξε
ἄπρα μαλλιά καὶ γένεια.

Τὸ στήθος σου κι' ἡ ράχη
χρόνων καὶ μούους νὰ δείχνῃ,
κι' ὅλο τσιρότα νάχῃ
κι' ἀπὸ βεντούζαις ἴχνῃ.

Καὶ στήν τόση τὴν ὑγεία
νάχῃς πάθ' ἡμιπληγία,
καὶ τὰριστέρὸ τὸ χέρι νὰ πιχστή καὶ τὸ δεξί σου,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις, Περικλέτο, νὰ σοῦ λένε «γέρο ξύσου».

Νὰ σοῦ φεύγῃ τὸ ψιλὸ σου καὶ σ'τὸ βρόντο ψευτοτράκας,
νὰ μυρίζῃς πάντα χῶμα,
δηλαδή νὰ γίνῃς πτώμα,
κι' ἕνα κέντρον πάσης νόσου, μαλακίας καὶ μαλάκας,
κι' ἄλλο τι νὰ μὴ σοῦ λείπῃ, Περικλέτο μπεχλιβάνῃ,
παρὰ μόνον ὁ Δεσπότης, τὸ κερί καὶ τὸ λιβάνι.

Π.—Κάποιος κτυπᾷ, βρέ Φασουλῆ...
Φ.— Μὴ βγάλῃς τσιμουδιά...
τί τρομερὸν μυστήριον!... τί μυστικὴ βραδύα!

(Φαίνεται ἕνας βαθυπῶγων
δίχως νὰ προφέρῃ λόγον.)

Φ.—Ποῶς σὺ, ποῦ λέξι δὲν 'μιλεῖς;... τὸν θάλαμον δρασκεῖλα,
κι' ἂν εἶσαι νέος διάβαινε, κι' ἂν εἶσαι γέρος ἔλα.

Π.—Τὸ σύνθημα τὸ μυστικόν....
Γέρ.— Ἐρνάνης, Δόνα—Σόλα...
Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ φανερόν....

Γέρ.— Παπούτσι, μεντισόλα.
Π.—Τὸ σύνθημα τὸ πρωϊνόν....
Γέρ.— Ποδάρι τῆς γκαμήλας.

Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ βραδυνόν....
Γέρ.— Καμπίτης, γέρο-Μήλας.

Φ.—Δικός μας εἶσαι, γέρο μου, φωτιά κι' ἀστροπελέκι,
καὶ πάρε ξύλινο σπαθὶ καὶ ξύλινο τουφέκι,
κι' ὡς συνωμότης ἄγχιος ἐδῶ μ'προστά στηλώσου
καὶ γιὰ παντίερα σήκωσε τὸ μίζομάντυλό σου.

Π.—Κι' ἄλλος κτυπᾷ, βρέ Φασουλῆ....
Φ.—

Γέρ.— Τίς σὺ;....

Φ.—Δεκτὸς καὶ σὺ... πλησίασε καὶ πρόβαιν' ἐλευθέρως.

Τὸ νέον σύνθημα νὰ 'πῇς,
σακάτη συμπολίτη,
μὰ πρόσχε νὰ μὴν κοπῇς
μὲ τοῦ σπαθιοῦ τὴν μύτη.

Γέρ.— Χαμοῖλι, Ρούι—Βλάς,
καὶ στραγαλατζῆ ταβλάς.

Π.—Κτυπᾷ καὶ τρίτος....
Φ.— Ποῶς αὐτός;....
Π.— Γέρων ἐκ τῶν

μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστον ἐτῶν τριακοσίων.
Φ.—Πές του νὰ 'πῇ τὸ σύνθημα....
Π.— Ποῖο σύνθημα, ζουζού

αὐτὸς ἀπὸ τὸ χάλι του μόλις 'στὰ πόδια στέκει.
Φ.—'Εσὺ λοιπὸν διερμηνεύς αὐτοῦ τοῦ σκιαχτροῦ
κι' εἰπέ μας σὺ τὸ σύνθημα τὸ νέον ἀντ' ἐκείνου.

Π.— Τσίμπλα, βῆχας καὶ βρογχίτης,
καὶ ρευματισμοὶ κι' ἀρθρίτης.

Φ.— Καλῶς ὦρισες καὶ σὺ
'στὴν παρέα τὴν χρυσή
μὲ τὴν ξύλινη γροθιά
καὶ τὰ ξύλινα σπαθιά.

Προχθὲς καμπόσοι γέροι, κορμιὰ σακατεμένα,
ἐτρόχιζαν τὰ ξίφη τῶν Ἀριστογειτόνων,
μὲ πέρνετε, τοὺς εἶπα, μὲ πέρνετε κι' ἐμένα;
δὲν πέρνομε, μοῦ λένε, παιδι πενήντα χρόνων.

Προχθὲς καμπούρης γέρος, περιπατῶν δυσκόλως,
πρὶν σφίξῃ μὲς 'στὸ χέρι
κοκκάλινο μαχαίρι,
'κοκκάλωσε καὶ τοῦλθε ταμπλάς κεραυνοβόλος.

Μὲ γέρους συνωμότης τὸ κράτος πλημμυρεῖ,
κι' ἡμέρα μεσημέρι
μὲς 'στὰ δικά μας μέρη
τὰ γεροντάκια βγαίνουν ἀντάρται φλογεροί.

Ὅπου κι' αἰσάρω γέρο σκυφτὸ μὲ ματογαῖλια,
μὲ τσίμπλαις καὶ μὲ σάλια,
μὲ τρίδιπλο ταμπάρο καὶ μὲ παλὸ μπόξᾶ,
εὐθὺς ἀλλάζω δρόμο καὶ τὸν κυτῶ λοξά.

Ὅπου κυττάξω γέρο κουτσὸ μὲ δεκανίκι
μὲ πιάνει κρύα φρίκη,
καὶ λέω συνωμότης πῶς εἶναι δίχως ἄλλο,
καὶ μούρχεται μὲ σκέψις 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλω.

Κι' ἂν λείψανὸ περάσῃ γεροντικὸ κοντά μου,
εἶχες, τοῦ λέω, τύχη, καὶ μένε γέροντά μου,
ποῦ 'πέθανες 'στὴν ὄρα, πρὶν βγάλουν μανιφέστο
καὶ νὰ σὲ πᾶν ἀ ρέστο.

Μὰ τί καιροὶ καὶ τοῦτοι,
βρέ Περικλῆ φαφούτη,
νὰ βλέπῃς Ροβεσπιέρους
τὰ σκέλεθρα, τοὺς γέρους,

Ὁ Φασ.— Βρέ καλῶς τὸν Μαθουάλα
μὲς 'στὴν κόκκινη τὴν σάλα.

Κύττα χρόνια, κύττα γένεια, τῶν ἀρχαίων ἀρχαιότης,
βρυκολάκισε καὶ τοῦτος γιὰ νὰ γίνῃ συνωμότης.
'Επιστήμως Πρόεδρόν σας τὸν Βρυκόλακα κηρύττω,
καθαίρω τὸν γέρο-Μήλα, ζήτ' ὁ Μαθουάλας, ζήτω.

Κύττα κύττα, Περικλῆ μου, πῶς ὀργᾷ 'στὸ σπητικό μας
βρυκολάκων ἄσπρη τρίχα...
μοίρασε τοὺς καραμέλαις τῆς ἀλτέας καὶ τῆς γόμας
γιὰ νὰ πάψουν τὸν βῆχα,
καὶ προτοῦ νὰ τὰ τσιτώσουν κι' ἐπιστρέψουν εἰς τὸν τάφον
τὴν ἀνάγνωσιν ν' ἀκούσουν συνωμοτικῶν ἐγγράφων.

(Αὐτὰ τοῦ λέγει, κι' ἐγγράφα συμβολικὰ διαβάζει,
ποῦ χύνουν δηλητήρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
κι' ὁ Περικλῆς σιγὰ σιγὰ τὴν λάμπα κατεβάζει
κι' ἀπλόνεται τριγύρω νύξ ὡς εἶδος Βαλπουργία.)

**Ἐγγράφα συμβολικὰ
κι' ἐν πολλοῖς τρομακτικὰ.**

Ὁ Φασ.— Ἄλι σας καὶ μάλι σας,
πέτρα 'στὸ κεφάλι σας,
καὶ πολὺ τὸ χάλι σας.

Μήλας, μῆλο 'στὴ μηλιά,
σέσκουλα κι' ἀπήγαναι,
μπακαλιάρος σκορδαλιά
καὶ κουκιά μὲ ρήγανη.

Στόμ' ἀμίλητο, μουγγό,
καὶ παραλυμένο χέρι,
'Αντ' Πιτοῦ, Μαντάμ Ἀγγώ,
μαυροκόκκινο πιπίρι.

Μελετᾶτε μελετᾶτε τὴν φιλόσοφον ἀγέλην,
τὴν διάνοιαν τῶν ὄντων κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην,
τὴν ὄντοτητα τῆς ὕλης,
τὸ ποικίλον ἐν ποικίλοις,
τὸν ἐπίγειον Ἀρνέλον καὶ τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς...
κλείστε καλὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν εἰσθῇ κανεὶς.

Μελετᾶτε τὴν καθ' ὕλην καὶ τὴν κατὰ νοῦν Ἑλλάδα,
τὸν Μπερτόλδο, τὴν Μαρκόλφα, τοῦ Ραϊδάρου τὴν φυλλάδα,
τὸν τοῦ Κρούσου Ροβινσῶνα, τὴν πιστὴ τὴν Γενοδέφα,
τὴν κοντσίνα, τὸ σκαμπύλι, τὸ πικέτο καὶ τὴν πρέφα.
Φωταῖνας ἰδέτε Πύλας, μὰ καὶ τῆς Σταμπούλ τὴν Κέρκο,
μαντζουράνα 'στὸ κατῷ νὰ σ' ἐδάγκωνε 'στὸ σβέρκο.

Σύλλογος νεκρῶν σκελέρων
καὶ καταστροφῶν κι' ὀλέθρων,

ταραμᾶς καὶ παπαρούνα, ψάρια κόκκινα 'στὴ γηάλα,
σακαράκις ἀλειμμέναις μὲ γιαιοῦρτι τῆς βεδούρας,
καὶ θεόραταις καρδάραις μὲ τῆς λευθερίας τὸ γάλα,
πῶναι θρεπτικὸ γιὰ λίγους σὰν κι' ἐκεῖνο τῆς γαϊδούρας.

Ἰ' ἀφοῦ σφριγᾷ τὸ γῆρας ὡς εἶδος καμινέτο
αντάσου πιά τὰ νεῖατά τί θᾶναι, Περικλέτο.

Ἰλέπω περιπολίας καὶ στρατιᾶν γερόντων
Συλλόγους τεκταινόντων.

Ἰδοὺ! μᾶς πλησιάζουν μετὰ βοῆς μεγάλης
καὶ μάτια 'στὸ σκοτάδι γυαλίζουν σὰν τῆς γάτας,
Ἰγκους κρυφῶν ἐγγράφων βασταζούν ὑπὸ μάλης,
βίβλους τοῦ Κομφουκίου καὶ τῆς Μαχαβαράτας.

Ἰλέρ μπαλέρ μοῦ λένε, ξιφὶ μπαλέρ τοὺς λέω,
καὶ τοὺς κυτῶ καὶ κλαίω.

Ἰωστό γηροκομεῖο, γέροι κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πιάσαν καὶ τὸν Καμπίτη, ποῦ τοῦκαψα λιβάνι....
προχθὲς μὲς 'στὰ Παλάτια, μὰ τώρα φυλακὴ,
καὶ βίζιταις σὰν πρῶτα κανέναν δὲν τοῦ κάνει.

Τὸ πᾶν 'στὸν κόσμον χλεύη
κι' ὁ νόμος ἀπηνής,
μὰ 'στ' ἄχυρα κανεῖς
ψύλλους ἄς μὴ γυρεύῃ.

**Μέγας χορὸς Γερόντων
τὰ λαιόθια πνεόντων.**

(Κᾶτι γέροι σὰν τοῦ Φάουστ εἰς τὴν αἵθουσαν προβάλλουν
καὶ κουβαριασμένοι ψάλλουν.)

Χάχα χάχα, χίχι χίχι,
ὁ καθεὶς μας ξεροβήχει
μὲ τὸ χέρι 'στὸν ταμπάκο,
μὲ τὸ πόδι μὲς 'στὸ λάκκο.

Τρέχ' ἡ μύτη μας ποτάμι,
καὶ σαλεύει τὸ κορμί
σὰν ἀδύνατο καλάμι
'στῶν ἀνέμων τὴν ὁρμή.

Ὅλοι συνωμῶται ποῦροι,
'στὸν δικό μας ὄμιλο
τὸν κουτσὸ καὶ τὸν καμπούρη
δώσατε φλασκόμελο,
μήπως τοῦτο τὸν ζεστάνῃ
κι' ἀπὸ κρύο δὲν 'πεθάνῃ.

Τρίφετέ μας στήθῃ κι' ὤμους
μήπως ἔτσι νταγιαντήσουν,
φέρτε μας καὶ νοσοκόμους
γιὰ νὰ μᾶς νοσοκομήσουν.

Σοῦτ, μὴ μαθουν τὸνομά μας,
κι' ἔχετε γιὰ σύνθημά μας
σπλήναις, ἄντερο, φλησκούνι,
κανθαρίδα καὶ μαντζούνη.

(Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδοῦν τὰ λείψανα τῶν πόνων
προβαίνει γέρων πολὺς ὀκτακοσίων χρόνων,
κι' ἐξαφν' ἀποκαλύπτεται καταμεσῆς τῆς σάλας
ὁ γέρων Μαθουάλας.)

Σήκω, σκέλεθρο, και πάλλε
πατερρά, καδρόνια, ξύλα,
κι' Έξαρχόπουλος ο πάλαι
γράφει πώς αν 'δής γκαμήλα
μέ πολύτιμο λαχούρι,
κι' αν έγγαστρωθῇ γαιδοῦρι
και γεννήσῃ μελανούρι
τότε πλέον βλέπε μούρη.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα φέρομεν πρὸς γνῶσιν τῶν παρόντων
ἀσθματικῶν γερόντων,
τοιαῦτα δὲ θὰ λέγωμεν και πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους,
τοὺς στερουμένους κρέατος, σαποκοιλιάς και λίπους.

Ἴδού!... διαβάσῃτ' έγγραφα συμβολικά κι' ἀτύπωτα
σὰν τὸ κεφάλι τῆς τρελλῆς,
κι' ἐκ τῆς τρομάρας τῆς πολλῆς
προσέξετε, παρακαλῶ, νὰ μὴ σὰς φύγῃ τίποτα.

Μὰ βλέπω, Μαθουσάλα μου, πὼς πάσχεις και φυσᾷς,
μὰ βλέπω πὼς σὰς ἔσφιξε κι' ἐπιληψία τώρα,
κι' ἀντὶ τοὺς χωροφύλακας νὰ στέλλουν και γιὰ σὰς
καλλίτερα νὰ στέλλανε παπᾶ και νεκροφόρα
πρὸς σύλληψιν κι' ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων...
σεῖς εἴσθε τὰ Γερουνδία κι' ἐγώμαι τὸ Σουπῆνον.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ, μὰ πρὶν προφέρῃ κι' ἄλλα
ἔπιασε κολικόπονος τὸν γέρο Μαθουσάλα,
κι' ὁ Περικλέτος ἔτρεξε 'στὸν γέρο κακομοῖρη
και τοῦβαλε κλυστήρι.

Τότε κι' ἡ πόρτα 'κτύπησε κι' ἐκάνανε γιουρούσι
πενήντα χωροφύλακες 'στῶν γέρων τὸ λεφοῦσι.

Μὰ τότε κι' ὅλ' οἱ γέροντες
οἱ κατὰ γῆς ἀσπαίροντες,
μαλλιά κουβάρια 'γίνηκαν μαζί με τὰ τεφτέρια
κι' ἔμειναν ὅλοι κόκκαλο με τὰ σπαθιά 'στὰ χέρια.

**Και καμπόδαίς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Συγχαρῶμεν τῆς Ὑόρκης τὴν γνωστὴν τὴν «Ἀτλαντίδα»
κρατερὰν ἑφημερίδα,
ποῦ τὸ φρόνημα κρατύνει και προκόπτει θαυμασίως
και τὸ τέταρτόν της ἔτος συνεπλήρωσεν αἰσίως.

Τῆς Ἑθνικῆς τῆς Ἀγωγῆς τὸ Περιοδικόν,
τὸ βέλτιστον, τὸ κάλλιστον, τὸ πατριωτικόν,
γενέσθω κτῆμα πάνδημον ὅλης τῆς Ῥωμηοσύνης...
συντάκτης και διευθυντής ὁ ἑκακοστός Δροσίνης.

Ὁ ρέκτης ὑπολογιστὴς τῶν πεζικῶν, ὁ Μάνσης,
ποῦ δι' αὐτὸν τὰ μελετᾷ και τὸ συγγράφειν ἀνεσίς,
ἐκδίδει τεύχος γλαυρὸν περὶ Προοπτικῆς
τὰ μάλα πρακτικῆς.

Εἰς τοῦ Φωτίου τρέξετε τοῦ Τραπεζομασίτη,
και μετ' αὐτῆς τῆς ὥρας
πάρτε λαχειοφόρους,
και γιὰ τὸ κέρδος σίγουροι γυρίσατε 'στὸ σπῆτι.
Μέγας αὐτὸς ὁ Φῶτιος κι' ἡ τύχη τοῦ χρυσῆ,
ἀπὸ τοὺς δέκ' ἀγοραστὰς κερδίζουν οἱ μισοί,
τρέχα και σὺ, βρε Φασουλῆ, πρέχα κατσουλογδάρτη,
θὰ γίνῃ νέα κληρώσις 'στῆς εἰκοσὶ τοῦ Μάρτη,
και ἀντασθῇτε τὴν χαρὰ και τί ζωὴ και κότα
τὰ νοῦμερά σας. βρε παιδιὰ, νὰ βγούμε πρώτα πρώτα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα και ρυθμὴς
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.